

Akhrat Ramadan – is gemeenteambtenaar en Jongerenambassadeur bij Defence for Children.

Van advocaat zonder tas naar Kinderombudsman

Als vierjarig meisje stond ik bekend om uitspraken die opmerkelijk ‘volwassen voor mijn leeftijd’ waren. Ook werd ik vaak ‘advocaat zonder tas’ genoemd, een term die in mijn moedertaal Koerdisch wellicht beter klinkt. Toen ik zes was vluchtten mijn ouders met mijn broer, zusje en mij naar Nederland, omdat het in Irak onveilig was.

De achtbaan van afscheid, verdriet maar ook koesterwaardige momenten begon in het welbekende Ter Apel. Lang bleven we er niet. Alleen al in het eerste jaar verhuisden we naar vijf verschillende asielzoekerscentra. Leuke vrienden die ik had gemaakt moest ik achterlaten en nieuwe vrienden maken werd steeds lastiger. Het was goed dat ik zo uitgesproken ben, want ik ging al snel brieven van de IND vertalen voor mijn ouders. Soms verhuisde je naar een leuker azc, voor mij was dat het azc in Dronten. Daar heb ik enkele leuke jaren doorbracht – totdat mijn jonge moeder met een hersenbloeding in het ziekenhuis werd opgenomen. Als elfjarige kreeg ik de rol van vervangende moeder.

De achtbaan van afscheid, verdriet maar ook koesterwaardige momenten begon in het welbekende Ter Apel.

Een jaar later waren we ‘uitgeprocedeerd’ en verhuisden we naar een gezinslocatie – ik noem het een wegpestlocatie. Voor ons gezin, van inmiddels zeven personen,

werd het daar nog moeilijker, omdat mijn moeder niet volledig herstelde. Bovendien bleek mijn jongste zusje geestelijke en lichamelijke beperkingen te hebben. Ze maakte gebruik van een medische douchestoel die we hadden geleend van het ziekenhuis. Toen het hulpmiddel terug moest, wilden het COA en de verzekering geen vervangende stoel voor ons regelen. Ondanks twee jaar procederen kregen we geen douchestoel; mijn zusje werd in de wasbak gewassen.

Op mijn dertiende voelde ik me onwijs machteloos, toch ondernam ik actie. Ik wilde er niet alleen voor zorgen dat ik mocht blijven in een land waar ik ben opgegroeid en waar ik mijn dromen kan najagen, maar ook dat mijn kwetsbare zusje de zorg zou krijgen die zij nodig heeft. Ons verhaal moest overkomen bij iedereen die wilde luisteren. Onze enige mogelijkheid was de discretionaire bevoegdheid van de staatssecretaris, die inmiddels is afgeschaft. Uiteindelijk kregen wij vanwege schrijnende omstandigheden in 2014 een verblijfsvergunning: we mochten in Nederland blijven.

Sinds 2015 heb ik als Jongerenambassadeur voor kinderrechten bij Defence for Children enkele gedenkwaardige momenten beleefd, waaronder het houden van toespraken in het Europees Parlement en het aanspreken van beleidsmakers en Tweede Kamerleden. Inmiddels heb ik een HBO-Rechtendiploma op zak en ben ik ambtenaar in een gemeente. Dit zie ik als begin van mijn carrière: ik streef er sterk naar om in de toekomst Kinderombudsman te worden.

Dit jaar worden de columns geschreven door mensen wier verblijfsrecht of dat van hun familie ooit door het migratierecht is bepaald.